



„Și cu asta, pasta!”, zise pictorul, terminându-și lucrarea.

Duel = doi el care se luptă între ei. (El cu el; ei cu ei).

(Haiku definitiv): Locul de dat cu capul e-n inimă (desen de copil pe zid/uri).

Am dat ceasul la dres: adică la dresuri și drésuri. A fost dresat și îmbrăcat cu roțițe, arcuri etc. etc., de către cel mai bun ceasornicar – care l-a îndreptat! Spre mână. Spre mândria lui și a mea.

Poate că Dumnezeu a împărțit fiecărui neam limbile în Babilon pentru ca omul să cunoască mai complex frumusețea sonurilor și a cuvintelor. După și înaintea „partiturilor” muzicale propriu-zise. Ce sonuri are ebraica! și greaca! și latina! Cu derivatele lor, după aceea! Între care și limba română.

E frig ca o melodie de Grieg.

Dați-mi bani ca să vă fac cadouri!

Qui pe cui se scoate!

Madonna și Maradona! Niște sori mai mici, despărțiți de zeul simptomatic-sintagmatic egiptean Ra.

Doamne, ne-am bucurat că azi am fost normali. Dar înspre seară (și a doua zi), de atâta bucurie, normalitatea s-a risipit.

Oare ce este mai prețios în lume, decât re/găsirea pozitivă a celorlalți în Tine și-n sine-mine?

Sunt geamăn. Îmi iubesc fratele ca pe mine însumi. Sau, cel puțin, așa vrea asta. Atunci când mă iubesc și pe mine puțin. Când mă re/găsesc în topia mea, când mie însumi îmi sunt răbdat. Când mă topesc. Când mă re/dau în altul și semenul meu în mine mi se re/dă, re/dându-ne unul pe altul în Tot(ul).

Malefica gripa și înțeleptul împărat Agripa.

Lăcătuș mecanic, nu logic ...

Când mă aflu într-un anticariat, într-o librărie sau într-o bibliotecă, e ca și când m-aș purifica în mijlocul naturii, unde sunt brazi, izvoare, lacuri. Asta o gândește și fetița mea. Semănăm (cuvinte).

Așadar timpul este locuibil la momentul său. Cine se scoală de dimineață departe ajunge!

Mă-mpunge cu vorba. Trebuie să mă pansez tot cu cuvinte.

Talk-show = A lua pe cineva nu peste picior, ci peste gură.

Privindu-i pe călugări și pe călugărițe (pe stradă): câtă detașare! Cum știu ei Adevărata Cale! În timp ce noi, trecători grăbiți, circulăm parcă hăituiți, ca niște Caligula/e, mizeri și nedemni, neînnobilați de loc... De genius loci.

Să sting lumina! Ca să (mă) văd mai bine cu gândul.

Uneori vorbim vrute și nevrute. Dar nu totdeauna cele vrute sunt și virtute; și nici cele nevrute nu sunt neapărat viciate.

Tremură lumina din cauza întunericii, pe când întunericii tremură de frica luminii.

Posterele – ca niște hamsteri ce stau agățați pe pereți, în camere pătrate, în loc de globuri de sticlă sau în loc de borcane sticloase.

Păsările ciripesc: fac gargară cu perle. Câinii latră: freacă pietre de moară.

Dumnezeu nu ne obligă să ne gândim la El tot timpul. Dar nu trebuie să uităm nici un moment lucrul ăsta.

N-am somn. Aș putea scrie până în zori. Însă nu vreau ca-n timpul zilei să fiu trist. De aceea, încerc (în sfârșit!) să a/dorm!